

Overbevistning og efter en god Overveielse af Sagen. Der gives ganske vist de Tilfælde, hvor man kan gaa til en meget hurtig Afgjørelse af en Sag, fordi den er saa simpel i sig selv, eller fordi den ofte er saagjennemtygget i Forveien, at der ikke reiser sig nogen Vanskelighed for de enkelte Medlemmer for at stemme om Sagen. Men paa den anden Side maa jeg meget bestemt urgere, at der kan gives Tilfælde og at der har været Tilfælde, hvor der har foreligget Sager, som det har været meget vanskeligt, jeg tør sige umuligt for et samvittighedsfuldt Medlem, der ikke er færlig udrustet med Kundskaber i vedkommende Retning strax, at votere over. Der kan ikke alene foreligge Sager, som ere meget vidtløftige og forore et stort Forraad af Forudsætninger, for at man skal kunne dømme om dem, men der kan ogsaa foreligge Sager, som ere af en saa vigtig Betskaffenhed, at man meget maa ønske at kunne betænke sig paa dem, inden man voterer om dem, Sager, hvis Konsekventer det ikke er aldeles let at overse i en Fart, f. Ex. Sager af politisk Natur, der kunne drage Konsekventer med sig, som i det Mindste og menigt Medlem af Landstinget ikke har saa ganske let ved lige strax at kunne votere over. At en Fjerdedel af Landstingets Medlemmer skal kunne forhindre en Sags ekstraordinære Fremme, forekommer mig som sagt at være en saare naturlig Bestemmelse. Jeg ser ikke rettere end, at naar 9 Medlemmer af en Forsamling paa 34 siger: „Ja, det kunne vi ikke votere over strax, det ville vi sove paa“, maa man give dem Ret til at faae denne Betænkningstid. Hvis denne Ret var bleven misbrugt meget hyppigt i den Tid, vi have haft parlamentariske Forsamlinger her i Landet, vilde jeg sige, at der saa muligvis kunde være nogen Grund til at betage Minoriteten denne Ret, men dette kan umuligt siges at være Tilfældet. Den er bleven brugt her i Landstinget, saavidt jeg veed, en eneste Gang, saalænge Landstinget har bestaaet, og derefter følger Majoriteten sig saa brøstholden, at den vil fratage Minoriteten denne Ret eller i det Mindste forlange en meget større Minoritet, end der enten her i Landet eller i andre Lande nogensinde er tænkt paa. Det forekommer mig imaat. Jeg skal indskrænke mig til, hvad jeg her har sagt, idet jeg blot skal

henstille til Forslagsstillerne, hvis deres Forslag kommer videre, om de i Stedet for at foreslaa, at Minoriteten skal være to Femtedele eller rettere sagt, at Majoriteten skal være tre Femtedele, i Stedet for som nu tre Fjerdedele, saa ikke hellere ville foreslaa, at Majoriteten skal være tre Sjettedele, det vil sige, at Halvdelen kan gjøre det; saa komme vi til det rene Majoritetsherredømme paa dette Punkt som paa alle andre; saa vide vi, hvor vi ere henne i Verden.

Oyenbøll: Det ærede Medlem begyndte med en Udtalelse om, at det kun var tre Medlemmer af Forretningsudvalget, der havde stillet dette Forslag, og han vidste selvfølgelig ikke, paa hvilket Standpunkt de to Medlemmer, som havde været syge, havde stillet sig. Jeg var et af de Medlemmer, som desværre vare forhindrede den Dag fra at være til Stede, og jeg kunde derfor ønske som Medlem af Forretningsudvalget at udtale, at dersom jeg havde overværet Forhandlingen i dette den Dag, saa havde jeg stemt for Forslaget, med mindre de andre Medlemmer vilde gaa ind paa det, som det ærede Medlems sidste Ord lød paa, at Majoriteten skal ved enhver Leilighed afgjøre en Sag her i Thinget. Jeg har aldrig rigtig kunnet forstaa, hvorfor der i det enkelte Tilfælde ved Afgjørelser fra Bestemmelser i Forretningsordenen skulde kræves en saa overordentlig stor Majoritet, især da der er andre Paragrafer og andre Bestemmelser, hvor den simple Majoritet i lignende Tilfælde gjør Udslaget. Jeg vil nævne Forretningsordenens § 6, ifølge hvilken 12 Medlemmer med Thingets Majoritets Billigelse, kunne fastsætte Dagsordenen, det er noget ganske lignende. Bortset fra, hvad det ærede Medlem udtalte, at en Bestemmelse om kvalificeret Majoritet findes mange andre Steder i parlamentariske Forsamlinger, kan jeg ikke se rettere, end at Majoritetsprincippet skal, saavidt mulig, bevares paa de enkelte Spørgsmaal. At et Lovgivningsspørgsmaal er mere eller mindre vanskeligt at behandle, og at derfor, som det ærede Medlem sagde, 9 Medlemmer skulde kunne sige: det ville vi sove paa, er Noget, man ikke saadan godt kan tage Hensyn til; thi saa skulde det først afgjøres, hvor vanskeligt et saadant Lovforslag skulde være, for at man kunde tage